

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์อยู่ 4 ประการ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษารวบรวมคำที่มีรากศัพท์เป็นคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้และวิเคราะห์ลักษณะการฮิม 2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการฮิมคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับการฮิมคำเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน 3. เพื่อเปรียบเทียบเสียงและความหมายของคำฮิมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ กับคำเขมรปัจจุบันและคำเขมรโบราณที่สัมพันธ์กัน 4. เพื่อสันนิษฐานสมัยและวิธีการฮิมของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งได้เก็บข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาไทยถิ่นใต้ พจนานุกรมภาษาเขมร เอกสารที่เกี่ยวข้อง และจากผู้วิจัยซึ่งพูดภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ ตลอดจนการนำคำฮิมเขมรดังกล่าวไปทดสอบความถูกต้องกับผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้คนอื่น ๆ ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. จากการค้นคว้ารวบรวมคำที่มีรากศัพท์เป็นภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้พบว่า มีคำที่มีรากศัพท์เป็นภาษาเขมรรวมทั้งสิ้น 1320 คำ และเมื่อนำคำดังกล่าวนี้มาวิเคราะห์เพื่อค้นหา "ลักษณะความสัมพันธ์" พบว่ามีลักษณะเสียงสัมพันธ์ระหว่างคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับคำเขมรปัจจุบันอยู่ จำนวน 10 แบบ ได้แก่

1.1 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 1 เป็นกรณีที่คำฮิมมีเสียงสัมพันธ์กับเสียงในคำเขมรปัจจุบันครบทุกเสียง แต่มีเสียงสัมพันธ์บางเสียงต่างออกไป ซึ่งความต่างนี้อาจเป็นความต่างระหว่างเสียงพยัญชนะกับเสียงพยัญชนะ หรือเสียงสระกับเสียงสระและอาจต่างกัน

เพียงเสียงเดียวหรือทุกเสียงก็ได้ คำในกลุ่มนี้อาจจะเป็นคำพยางค์เดียวหรือคำ 2 พยางค์ก็ได้

1.2 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 2 เป็นกรณีที่คำเขมรปัจจุบัน เป็นกลุ่มคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นควบ 2 เสียง แต่เมื่อเทียบกับคำฮิมที่สัมพันธ์กันจะเห็นว่าไม่ปรากฏว่ามีเสียงพยัญชนะต้นควบเสียงที่ 1 อยู่ในคำฮิม

1.3 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 3 เป็นกรณีที่คล้ายคลึงกับแบบที่ 2 กล่าวคือคำเขมรปัจจุบันเป็นคำที่มีพยัญชนะต้นควบ 2 เสียงเช่นเดียวกับ แต่เมื่อนำคำเขมรมาเทียบกับเสียงพยัญชนะต้นของคำฮิมที่สัมพันธ์กัน พบว่าเสียงพยัญชนะต้นควบเสียงที่ 2 ในภาษาเขมรปัจจุบันไม่ปรากฏในคำฮิม

1.4 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 4 เป็นกรณีที่ คำเขมรปัจจุบันเป็นคำ 2 พยางค์ โดยที่พยางค์แรก อาจเป็น C(C)VN หรือ C(C)V ก็ได้ (N ในที่นี้หมายถึงพยัญชนะนาสิก) ส่วนพยางค์หลังเป็น C(C)V(C) แต่คำฮิมเป็นคำพยางค์เดียว ซึ่งมีพยัญชนะต้นตรงกับเสียงพยัญชนะต้นเสียงแรกของพยางค์ที่ 1 ของคำเขมรปัจจุบันและหากมีเสียงพยัญชนะท้ายเสียงพยัญชนะท้ายนั้นจะตรงกับพยัญชนะท้ายของคำเขมรปัจจุบัน

1.5 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 5 เป็นกรณีที่คำเขมรปัจจุบันเป็นคำ 2 พยางค์ โดยที่พยัญชนะท้ายของพยางค์แรกเป็นเสียง -๓ และเกิดอยู่ติดกับพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 2 ซึ่งเป็นเสียง 1- ส่วนคำฮิมนั้นเป็นคำพยางค์เดียวที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบ ๓1- สันนิษฐานได้ว่าขณะเมื่อภาษาไทยถิ่นใต้ฮิมคำเขมรเข้ามานั้น คำเขมรมีลักษณะดังที่ได้กล่าวไว้ข้างบนนี้ แต่มีการปรับเสียงโดยการก่อก่อนคำลงเหลือเพียงพยางค์เดียว พยัญชนะต้นควบกล้ำของคำฮิมนี้ พัฒนามาจากการรวมกันของเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่ 1 กับเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 2 ของคำเขมรนั่นเอง

1.6 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 6 เป็นกรณีที่คำฮิมเขมร และคำเขมรปัจจุบันต่างเป็นคำ 2 พยางค์ มีเสียงสัมพันธ์กันอยู่ครบถ้วนทุกเสียง แต่ตำแหน่งพยางค์

สลับที่กัน กล่าวคือพยางค์แรกของคำฮิมตรงกับเสียงในพยางค์ที่ 2 ของคำเขมรปัจจุบัน ในขณะที่พยางค์ที่ 2 ของคำฮิมตรงกับพยางค์ที่ 1 ของคำคำเขมรปัจจุบัน

1.7 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 7 เป็นกรณีที่คำเขมรปัจจุบันเป็นคำพยางค์เดียวที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียง คำฮิมเป็นคำ 2 พยางค์ พยัญชนะต้นของคำฮิมพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 สัมพันธ์กับพยัญชนะต้นควบกล้ำเสียงที่ 1 และเสียงที่ 2 ของคำเขมรปัจจุบันตามลำดับ

1.8 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 8 เป็นกรณีที่คำฮิมซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวมีพยัญชนะต้นเป็นเสียงควบกล้ำ คำเขมรปัจจุบันเป็นคำ 2 พยางค์ พยัญชนะต้นควบเสียงที่ 1 และเสียงที่ 2 ของคำฮิมสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของคำเขมรปัจจุบันตามลำดับ

1.9 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 9 เป็นกรณีที่คำฮิมมีเพียงพยางค์เดียว และสัมพันธ์กับพยางค์หลังของคำ 2 พยางค์ในภาษาเขมรปัจจุบัน

1.10 ลักษณะความสัมพันธ์แบบที่ 10 เป็นกรณีที่ไม่มีปรากฏเสียงพยัญชนะท้ายของคำเขมรปัจจุบันในคำฮิม

ลักษณะเสียงสัมพันธ์ทั้ง 10 แบบดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปเป็นประเภทของความสัมพันธ์ทางเสียงได้ 5 ประเภท คือ 1) ลักษณะความสัมพันธ์แบบครบถ้วน ได้แก่ ลส.1 2) ลักษณะความสัมพันธ์แบบตัดเสียงบางเสียงออกไป ได้แก่ ลส.2, 8, 10 3) ลักษณะความสัมพันธ์แบบตัดเสียงบางเสียงออกไปและกร่อนคำจาก 2 พยางค์ให้เหลือเพียง 1 พยางค์ ได้แก่ ลส.4, 5, 8, 9 4) ลักษณะความสัมพันธ์แบบสลับที่พยางค์ ซึ่งได้แก่ ลส.6 และ 5) ลักษณะความสัมพันธ์แบบเพิ่มพยางค์ ได้แก่ ลส.7 ลักษณะความสัมพันธ์ทั้ง 10 แบบในรูปแบบของเสียงสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ นับเป็นลักษณะของการฮิมคำเขมรเข้ามาในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ร่วมกับเกณฑ์ทางเสียงแต่ละเสียงภาษาในคำ เพื่อฮินฮันคำที่นำมาศึกษาว่าเป็นคำฮิมเขมร ลักษณะเสียงสัมพันธ์ 10 แบบนี้ อาจสรุปเป็นโครงสร้างได้ดังนี้

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบโครงสร้างค่าของค่าอิมเหมรในภาษาไทยต้นได้กับค่าอิมเหมรปัจจุบัน

ลักษณะการอิม แบบที่	โครงสร้าง ค่าอิมเหมรในภาษาไทยต้นได้	โครงสร้าง ค่าอิมเหมรปัจจุบัน
1	$C_1(C_2)V(C_3)$ $C_1(C_2)V(C_3) \cdot C_4(C_5)V(C_6)$	$: C_1(C_2)V(C_3)$ $: C_1(C_2)V(C_3) \cdot C_4(C_5)V(C_6)$
2	$C_2V(C_3)$	$: C_1C_2V(C_3)$
3	$C_1V(C_3)$	$: C_1C_2V(C_3)$
4	$C_1V(C_3)$	$: C_1(C_2)VN \cdot C_3(C_4)V(C_5)$ $: C_1(C_2)V \cdot C_3(C_4)V(C_5)$
5	$n1V(C_3)$	$: C_1Vn \cdot 1V(C_3)$
6	$C_4(C_5)V(C_6) \cdot C_1(C_2)V(C_3)$	$: C_1(C_2)V(C_3) \cdot C_4(C_5)V(C_6)$
7	$C_1V(C_3) \cdot C_2V(C_3)$	$: C_1C_2V(C_3)$
8	$C_1C_3V(C_4)$	$: C_1(C_2)V \cdot C_3V(C_4)$
9	$C_3V(C_4)$	$: C_2V(C_3) \cdot C_3V(C_4)$ $: C_1(C_2)V \cdot C_3V(C_4)$
10	$C_1(C_2)V$	$: C_1(C_2)VC_3$

2. ในการเปรียบเทียบลักษณะการฮิมคำเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้กับการฮิมคำเขมรในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า มีคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานอยู่ 394 คำ และมีคำฮิมเขมรที่ปรากฏทั้งในภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยมาตรฐาน (เก็บรวบรวมข้อมูลจาก กาตุงนา นาคสกุล(2501-2) และ Uraisri Varasarin(1984)) อยู่จำนวนทั้งสิ้น 573 คำ เมื่อได้เปรียบเทียบที่ใช้ของคำทั้ง 573 คำนี้ พบว่าคำฮิมทั้งหมดเป็นคำสามัญที่มีใช้ในชีวิตประจำวันในภาษาไทยถิ่นใต้ ส่วนในภาษาไทยมาตรฐานนั้นใช้คำเหล่านี้ในวรรณคดีเท่านั้นจำนวน 20 คำ ใช้เป็นคำราชาศัพท์ 3 คำ ใช้เป็นคำชื่อนในภาษาไทย 15 คำนอกจากนั้น คำที่เหลือใช้เป็นคำสามัญ

เมื่อได้เปรียบเทียบเสียงอื่นเป็นองค์ประกอบภายในคำระหว่างคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับคำเขมรในภาษาไทยมาตรฐานปรากฏว่าสามารถแบ่งคำออกได้ดังนี้

2.1 คำฮิมที่มีพยางค์เดียวทั้งในภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยมาตรฐาน มีจำนวน 322 คำ ในจำนวนนี้มีคำที่เหมือนกันทุกประการ(ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์) อยู่จำนวน 166 คำ และคำที่ต่างกันจำนวน 156 คำ เมื่อนำคำที่ต่างกันนี้มาวิเคราะห์ ปรากฏว่ามีเสียงพยัญชนะต้นของคำฮิมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน แตกต่างจากเสียงพยัญชนะต้นของคำฮิมในภาษาไทยถิ่นใต้อยู่ 8 คู่ เมื่อได้เปรียบเทียบเสียงสระพบว่า คำที่เสียงสระของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ตรงกับเสียงสระของคำเขมรปัจจุบัน แต่ต่างจากเสียงสระของคำฮิมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน จำนวน 22 คำ คำที่เสียงสระของคำฮิมเขมรในภาษาไทยมาตรฐานตรงกับคำเขมรปัจจุบัน แต่ต่างจากคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ มีจำนวน 12 คำ คำที่ต่างกันทั้ง 3 ภาษามีจำนวน 2 คำ และคำที่เสียงสระของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ต่างจากคำฮิมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ยังไม่พบคำสัมผัสในเขมรปัจจุบัน มีจำนวน 4 คำ

2.2 คำฮิมที่ในภาษาไทยถิ่นใต้มีเพียงพยางค์เดียวแต่ในภาษาไทยมาตรฐาน มี 2 พยางค์ มีจำนวน 194 คำ คำในจำนวนนั้นแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่คำฮิมในภาษาไทยถิ่นใต้สัมผัสกับเฉพาะพยางค์ที่ 2 ของคำฮิมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่คำฮิมที่ในภาษาไทยมาตรฐานมี 2 พยางค์ โดยมีพยางค์หน้าเป็น ɿoŋ-, ɿɔŋ-, baŋ-, baŋ-, ca-,

cam-, can-, cha-, ka-, kha-, kra-, kam-, la-, ra-, pha-, pra-, sa-, sam-, ta-,
tha-, tham- ซึ่งพยางค์หน้าเหล่านี้ไม่ปรากฏในคำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ 2) กลุ่มที่
ลักษณะการสืมของภาษาไทยถิ่นใต้เป็นการกร่อนคำ กล่าวคือคำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้มี
1 พยางค์ แต่คำสืมเขมรในภาษาไทยมาตรฐานมี 2 พยางค์ ลักษณะการสืมคำในข้อ 2 นี้ พบ
ว่าแตกต่างจากข้อ 1) ข้างบนนี้พอสมควร กล่าวคือภาษาไทยถิ่นใต้รับคำเขมรเข้ามาโดย
ลดจำนวนพยางค์จาก 2 พยางค์เหลือเพียง 1 พยางค์โดยการกร่อนเสียงภาสในคำ ไม่ใช่
เป็นการละพยางค์ที่ 1 อย่างในข้อ 1) ในขณะที่ภาษาไทยมาตรฐานรับคำเขมรในกลุ่มที่ 2)
นี้เข้ามาทั้งคำคือทั้ง 2 พยางค์ จากลักษณะการสืมที่แตกต่างกันนี้สามารถสรุปได้ว่าภาษาไทย
ถิ่นใต้รับคำเขมรส่วนใหญ่เข้ามาโดยมีการกร่อนเสียงภาสในคำทำให้คำสืมมีจำนวนพยางค์น้อย
กว่าคำเขมร ส่วนภาษาไทยมาตรฐานรับคำเขมรส่วนใหญ่เข้ามาทั้งคำ

2.3 คำสืมที่มี 2 พยางค์ทั้งในภาษาไทยถิ่นใต้และในภาษาไทยมาตรฐาน
มีอยู่จำนวน 57 คำ

เมื่อได้เปรียบเทียบความหมายของคำสืมเขมรที่มีตรงกันทั้งในภาษาไทยถิ่นใต้ และ
ภาษาไทยมาตรฐานทั้ง 573 คำ พบว่าสามารถจำแนกคำตามลักษณะความหมายออกเป็น 6
กลุ่มคือ 1. คำสืมในภาษาไทยถิ่นใต้มีความหมายกว้างกว่าคำสืมในภาษาไทยมาตรฐาน 2.
คำสืมในภาษาไทยถิ่นใต้มีความหมายแคบกว่าคำสืมในภาษาไทยมาตรฐาน 3. คำสืมในภาษา
ไทยถิ่นใต้มีความหมายต่างจากคำสืมในภาษาไทยมาตรฐาน 4. คำสืมในภาษาไทยถิ่นใต้มี
ความหมายเชื่อมโยงใกล้เคียงกับคำสืมในภาษาไทยมาตรฐาน 5. คำสืมในภาษาไทยถิ่นใต้มี
ความหมายตรงกันข้ามกับคำสืมในภาษาไทยมาตรฐาน 6. คำสืมในภาษาไทยถิ่นใต้มีความ
หมายต่างกับคำสืมในภาษาไทยมาตรฐานในลักษณะความหมายของกริยากริยิต

3. เมื่อเปรียบเทียบเสียงของคำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับเสียงของคำเขมร
ปัจจุบันที่สัมพันธ์กัน ปรากฏผลดังนี้

3.1 ในส่วนของพยัญชนะต้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ 1. พยัญชนะต้นที่

สัมพันธ์กับเสียงในภาษาเขมรโดยไม่ได้รับอิทธิพลของเสียงข้างเคียงซึ่งเสียงในกลุ่มนี้มีปริมาณข้อมูลสนับสนุนมากและเป็นเสียงที่มีคุณสมบัติทางเสียงเหมือนกับเสียงในภาษาเขมร แต่มีบางเสียงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับเสียงในภาษาเขมร ความสัมพันธ์ของพยัญชนะต้นกลุ่มนี้ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ปกติ เสียงในกลุ่มนี้ประกอบด้วยเสียงต่อไปนี้ ก) เสียงที่ปรากฏเป็นพยัญชนะต้นทั้งในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาเขมรปัจจุบัน เช่น เสียง ʔ, b, c, ch, t, k, เป็นต้น ข) เสียงที่เกิดเป็นพยัญชนะต้นในระบบเสียงภาษาเขมร แต่เสียงดังกล่าวไม่เกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้นในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้ ในกรณีเช่นนี้ ภาษาไทยถิ่นใต้จะนำเสียงภาสกรในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้เอง ซึ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันเข้ามาใช้แทน เช่น ใช้เสียง b- แทนเสียง ʔ- ของเขมร เป็นต้น ค) เสียงที่ภาษาไทยถิ่นใต้สร้างขึ้นใหม่ เพื่อใช้แทนเสียงควบกล้ำในภาษาเขมรซึ่งเป็นเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงใด ๆ ในระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่ เสียง ts- ที่ถูกนำมาใช้แทนเสียงพยัญชนะควบกล้ำเขมร ซึ่งประกอบด้วย พยัญชนะกัทหรือเสียดแทรกควบกับเสียงลิ้นรัวหรือเสียงข้างลิ้น ง) เป็นเสียงที่มีหลักฐานว่าภาษาไทยถิ่นใต้ได้ยืมคำมาตั้งแต่ก่อนยุคที่พยัญชนะต้นเสียงก้องในภาษาเขมรได้สูญเสื่อความก้องไป โดยภาษาไทยถิ่นใต้ได้เก็บเสียงพยัญชนะเหล่านี้ซึ่งเป็นเสียงมีกลุ่มลมสั้นไว้ แต่เสียงดังกล่าวในภาษาเขมรปัจจุบันได้เปลี่ยนไปแล้ว เสียงในคำยืมเหล่านี้ได้แก่ ch, kh, ph, th ที่สัมพันธ์กับเสียง c, k, p, t ในภาษาเขมรตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่ 2 เป็นเสียงที่สัมพันธ์กับเสียงในภาษาเขมร โดยได้รับอิทธิพลของเสียงข้างเคียง เสียงในกลุ่มนี้มีข้อมูลสนับสนุนอยู่น้อย โดยส่วนใหญ่จะเป็นเสียงที่มีคุณสมบัติเบี่ยงเบนออกไปจากเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรเล็กน้อย ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงข้างเคียงที่ส่งผลให้เสียงในคำยืมเบี่ยงเบนไป แต่จะมีลักษณะร่วมทางเสียงบางประการที่ตรงกับเสียงในภาษาเขมร ความสัมพันธ์ของเสียงแบบนี้เป็นความสัมพันธ์พิเศษเฉพาะคำและถือว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ปกติ ความสัมพันธ์ทางเสียงทั้ง 2 ที่กล่าวมานี้สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงพยัญชนะต้นของคำอิมกับเสียงพยัญชนะต้นใน
ภาษาเขมรปัจจุบัน

เสียงพยัญชนะต้น ของคำอิมเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	เสียงพยัญชนะต้นในคำเขมรปัจจุบัน	
	ความสัมพันธ์ปกติ	ความสัมพันธ์พิเศษ
ʔ-	ʔ (40)	h (2) ɲ (1)
b-	b (27)	p (3) ph (2)
c-	c (47)	ch (3) d (1) s (1) ɲ (1)
ch-	c (26)	ɲ (2)
	ch (27)	
d-	d (34)	l (2) t (2)
h-	h (20)	ʔ (8) w (3)
	ɲ (15)	
j-	j (18)	c (6) ɲ (6)
k-	k (45)	
kl-	kr (20)	
	kl (8)	
kh-	k (35)	
	kh (16)	
khl-	kr (16)	
	khl (6)	
khw-	khw (4)	k-w-(2)
l-	l (93)	
	r (52)	

เสียงพยัญชนะต้น ของคำฮิมเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	เสียงพยัญชนะต้นในคำเขมรปัจจุบัน	
	ความสัมพันธ์ปกติ	ความสัมพันธ์พิเศษ

m-	m (36)	b (3) ph (2)
ml-	ml (4)	md (1) p-r-(1)
	mr (8)	
n-	n (31)	t (1) r (2) th (1)
ɲ-	ɲ (16)	ch (1) chl(1) chn(1) c-ŋ-(1)
		j (1) ml (1) ŋ (1)
p-	p (15)	b (8)
ph-	p (49)	b (2) m (2) pr (2)
	ph (16)	
phl-	phl (5)	ph (2)
	pr (23)	
pl-	pr (15)	mb (2)
	pl (2)	
s-	s (68)	ch (1)
t-	t (23)	c (1) d (3) th (3)
th-	t (47)	d (3)
	th (13)	
ts-	sr (8)	k-t-(1) st (1) thl (1)
	tr (27)	
	cr (33)	
w-	w (32)	h (1) m (1)

3.2 ในส่วนของการเปรียบเทียบเสียงสระพบว่า เสียงสระในคำสัทเขมร แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทที่ 1 ได้แก่เสียงสระในคำสัทที่สอดคล้องกับระบบเสียงสระในภาษาเขมรปัจจุบัน ซึ่งถือเป็นความสัมพันธ์ตามปกติ ความสัมพันธ์แบบนี้เสียงสระส่วนใหญ่ในคำสัทจะไม่เหมือนกับเสียงสระในภาษาเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กัน แต่จะมีเสียงตรงกับตัวเขียนเขมรปัจจุบันและสามารถทำนาสได้ กล่าวคือเมื่อพบเสียงสระในคำสัทเสียงหนึ่ง ก็สามารถทำนาสได้ว่า เสียงสระเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กันนั้นเป็นเสียงใด เสียงสระของคำสัทประเภทนี้มีกสัมพันธ์กับทั้งลักษณะน้ำเสียงที่ 1 และลักษณะน้ำเสียงที่ 2 ในภาษาเขมรปัจจุบัน อย่างไรก็ตามเป็นระบบ คือตรงตามลักษณะการเปลี่ยนแปลงเสียงสระเขมร จากความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ ทำให้สันนิษฐานได้ว่าภาษาไทดำได้ได้สัทคำประเภทที่ 1 นี้เข้ามาตั้งแต่ยุคเขมรโบราณคือ ก่อนที่ภาษาเขมรจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ทั้งนี้เนื่องจากปรากฏชัดเจนว่าคำสัทประเภทนี้มีเสียงสระต่างจากเสียงสระของภาษาเขมรปัจจุบัน แต่เสียงกลับไปพ้องกับรูปตัวเขียน หากการสืบเกิดขึ้นในยุคเขมรปัจจุบัน เสียงสระของคำสัทก็น่าจะตรงกับเสียงสระของเขมรปัจจุบัน ข้อสันนิษฐานดังกล่าวนี้อยู่ภายใต้สมมุติฐานที่ว่า ตัวเขียนเขมรปัจจุบันกับตัวเขียนเขมรโบราณนั้น เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน หรืออีกนัยหนึ่งอาจสันนิษฐานได้ว่า ภาษาเขมรปัจจุบันยังรักษาระบบตัวเขียนส่วนใหญ่ของภาษาเขมรโบราณไว้ในขณะที่เสียงได้เปลี่ยนไปแล้ว ทั้งนี้เพราะตัวเขียนเปลี่ยนแปลงช้ากว่าเสียง เสียงสระประเภทนี้มีจำนวนข้อมูลสนับสนุนสูงมาก คือมีข้อมูลร้อยละ 79.4 ของข้อมูลทั้งหมด

เสียงสระประเภทที่ 2 ได้แก่เสียงสระในคำสัทที่ไม่สอดคล้องกับระบบเสียงสระในภาษาเขมรปัจจุบัน ถือเป็นความสัมพันธ์พิเศษหรือเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ปกติ ความสัมพันธ์แบบนี้เสียงสระในคำสัทส่วนใหญ่ จะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเสียงสระเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กัน เสียงสระในคำสัท จะไม่ตรงกับรูปตัวเขียนของภาษาเขมรปัจจุบัน เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สามารถทำนาสได้ กล่าวคือเมื่อเห็นเสียงสระในคำสัท ก็ไม่อาจทำนาสอย่างถูกต้องว่าเสียงสระในภาษาเขมรที่สัมพันธ์กันนั้นคือเสียงใด เสียงสระในคำสัทประเภทนี้อาจสัมพันธ์กับเสียงสระเขมรที่มีลักษณะน้ำเสียงที่ 1 หรือ 2 ก็ได้ จากลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าว สันนิษฐานได้ว่าภาษาไทดำได้ได้สัทคำประเภทนี้เข้ามาในยุคเขมรปัจจุบัน กล่าวคือได้สัทคำเขมรเข้ามาเพื่อมีการเปลี่ยนแปลงของเสียงสระในภาษาเขมรเกิดขึ้นเร็วหรือช้า ทั้งนี้จะเห็นได้จาก

ความเหมือนหรือความคล้ายคลึงกันของเสียงสระในคำฮิมกับคำเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กัน และเสียงของสระในคำฮิมไม่ตรงกับตัวเขียนเขมรปัจจุบัน นอกจากนั้นแล้วจากการวิเคราะห์ยังพบว่าความสัมพันธ์ของเสียงสระประเภทนี้ มีข้อมูลสนับสนุนน้อยกว่าแบบแรกมาก คือมีเพียงร้อยละ 20.5 ของข้อมูลทั้งหมด ความสัมพันธ์ของเสียงสระในคำฮิมกับคำเขมรปัจจุบัน อาจสรุปให้เห็นชัดเจนเป็นตารางดังข้างล่างนี้ (ตัวเลขข้างหลังเสียงแต่ละเสียงแสดงจำนวนข้อมูลที่สนับสนุนเสียงนั้น ๆ)

ตารางที่ 28 ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระในคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับเสียงสระในคำเขมรปัจจุบัน

เสียงสระของคำฮิมเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	เสียงสระในคำเขมรปัจจุบัน		
	ความสัมพันธ์ปกติ	ความสัมพันธ์พิเศษ	
i	ɿ(24) ɨ(12)	e, ɛ, ɛ̃, əə(2), a	
i:	ɿ(6)	ɨ:(2), ɛ:, əə, əə	
i:a	ɨə(28)	ɨ:(2), ɨə, ɛ:(2), ɛ̃	
e:	e, e:(10)	ɛ:(10)	ɨ(2), ɛ(3), ɛ̃, ɿ(3), a, əə(10), əə
ɛ, e:	əə(42)	ɛ:(28)	e(11), ɛ(11), ɨə(3), ɛ̃(2), ɿ(2), a(7)
ɯ	ɿ(15)	ɨ(9)	
ɯ:	ɿ:(1)	ɨ:(2)	ɿ(3), ɯ, o:
ɯ:a	---	---	i:ə(2), ɿ, ɿ:, əə(2), əə
ɿ:	əə(28)	ɿ:(28)	ɨ:, e, ɛ, əə, o:(3), ɛ:

ตารางที่ 28 (ต่อ)

เสียงสระของคำอื่นเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	เสียงสระในคำเขมรปัจจุบัน		
	ความสัมพันธ์ปกติ	ความสัมพันธ์พิเศษ	
a	a(73) ว,ว:(8)	๕๐(16) ๖๑(29) ù(4) ù๑ ๖:	๗(2), ๕, ๕:, ๖
aj	---	๕j(13)	---
a:	a(32) a:(82)	โ:๑(58) ๕๑(24)	๕๑, ๕, ๗(:)(8), ๐:, ๖(8), ๖:, ๖:
u	o(30)	ù(34)	๕, ๗, ๖, ù, ù๑, ๕๐ ๖(:)(5)
u:	๐:(14)	ù:(20)	๖, ๗(2), ๕๐, u:๑
u:a	u:๑(14)	ù:๑(22)	ù:(3), ù:๑, ๐:(12), a:(3)
o	๖,๖:(16)	ù๑(6) ๖:(2) ù(2)	---
o:	๕๐(35)	๕:(23)	๖(2), ๗, ๗, ๖-๕๑-(1), ๐:(4), ù:(7), ù, ù๑(3), u๑(2), ๐(7), ๖:(2), ๖:(10),
๖	๖(55)	ù(10) ù๑(8)	a(4), ๖๑, ๐(6), ๗(:)(2), ๕๑, โ:๑, ๕๐(2), ๕:

ตารางที่ 28 (ต่อ)

เสียงสระของคำฮิมเขมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	เสียงสระในคำเขมรปัจจุบัน	
	ความสัมพันธ์ปกติ	ความสัมพันธ์พิเศษ
๖:	๖ (12) ๖๑ (13)	๙: (4), ๙๑, ๙๐, ๐ (3), ๐: (9)
	๖: (35) ๖: (14)	๖: (5), ๖๑ (2)

ตัวเลขข้างหลังเสียงสระแสดงจำนวนข้อมูลที่สนับสนุนเสียงนั้น ๆ ส่วนเสียงสระที่ไม่มีตัวเลขข้างหลังหมายถึงเสียงสระนั้น ๆ มีข้อมูลสนับสนุนเพียง 1 ตัวอย่าง

3.3 สำหรับผลการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะท้ายของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับคำเขมรปัจจุบันนั้น พบว่าความสัมพันธ์ของเสียงพยัญชนะท้ายสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 แบบ คือ 1. เสียงพยัญชนะท้ายในคำฮิมที่เหมือนกับเสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบัน 2. เสียงพยัญชนะท้ายในคำฮิมที่ต่างจากเสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบัน 3. เสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบันที่ไม่มีเสียงสัมพันธ์ในคำฮิม

เสียงพยัญชนะท้ายในคำฮิมที่เหมือนกับเสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบันมีอยู่ด้วยกัน 10 เสียง คือ -p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -j, -v, และ -h, ซึ่งเสียงทั้งหมดนี้ล้วนปรากฏเป็นพยัญชนะท้ายในระบบเสียงของทั้งภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาเขมรทั้งสิ้น

ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบันที่ไม่มีเสียงสัมพันธ์ในคำฮิม หมายถึงกรณีที่เสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบันในคำพยางค์ปิด ไม่มีเสียงสัมพันธ์ในคำฮิมทั้งนี้เพราะคำฮิมเป็นคำพยางค์เปิด เสียงดังกล่าวได้แก่ -v (8 คำ), -r (16 คำ), -h (11 คำ), -j (10 คำ) และ -k (3 คำ)

สำหรับเสียงพยัญชนะท้ายในคำอื่นที่ต่างจากเสียงพยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบันนั้น
มีเป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 29 ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงพยัญชนะท้ายของคำอื่นกับเสียงพยัญชนะท้ายในคำ
เขมรปัจจุบันที่ต่างกัน

พยัญชนะท้ายในคำอื่น : พยัญชนะท้ายในคำเขมรปัจจุบัน

-ʔ	:	-c(1) -h(77) -t(2) -k(11) ♦ (4)
-j	:	-r(4) -l(1) ♦(1)
-k	:	-h(12) -t(3) -ʔ(2)
-m	:	-ŋ(1) -n(1) -p(2)
-n	:	-l(63) -ŋ(33) -r(60) ♦(1) -ŋ(4) -j((1) -m(1)
-ŋ	:	-ŋ(3) -m(5) -j(2) -r(4) -k(2) -l(1) ♦(1)
-p	:	-k(1) -t(1) -c(1)
-t	:	-c(47) -h(39) -ŋ(2) -p(3) -r(1) -k(1)

4. เมื่อได้วิเคราะห์ความหมายของคำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ กับความหมาย
ของคำเขมรปัจจุบัน และภาษาเขมรโบราณแล้วพบว่า ความหมายของคำอื่นเขมรในภาษา
ไทยถิ่นใต้กับคำเขมรปัจจุบันส่วนหนึ่งต่างกัน แต่ความต่างดังกล่าวนี้ไม่ได้ต่างกันโดยสิ้นเชิง
หากแต่ยังแสดงให้เห็นความเกี่ยวโยงกันทางความหมายอยู่ ทำให้มองเห็นว่าคำสัมพันธ์ทั้งสอง
พัฒนามาจากคำเดิมเดียวกัน จากการวิเคราะห์พบว่าคำที่มีความหมายต่างกันนั้นอาจแบ่งออก
เป็น 5 กลุ่มความหมายได้แก่ 1) คำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายกว้างกว่า
ภาษาเขมรปัจจุบัน 2) คำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายแคบกว่าภาษาเขมรปัจจุบัน
3) คำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายเชื่อมโยงใกล้เคียงกับคำเขมร 4) คำอื่น

เขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ และมีความหมายเป็นการเพิ่มค่าให้กับคำกริยาที่ค่าเหล่านั้นไปขยาย 5) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายเป็นความหมายของคำกริยาค่าต่างชนิดกับภาษาเขมรปัจจุบัน

ในส่วนของการเปรียบเทียบความหมายกับคำเขมรโบราณนั้นพบว่า คำสืมกลุ่มหนึ่งมีความหมายตรงกับคำเขมรโบราณ และอีกกลุ่มหนึ่งมีความหมายต่างจากคำเขมรโบราณ ซึ่งในกลุ่มหลังนี้ ยังแบ่งย่อยตามลักษณะความหมายเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายกว้างกว่าภาษาเขมรปัจจุบัน 2) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายแคบกว่าภาษาเขมรปัจจุบัน 3) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายเชื่อมโยงใกล้เคียงกับคำเขมร 4) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์และมีความหมายเป็นการเพิ่มค่าให้กับคำกริยาที่ค่าเหล่านั้นไปขยาย 5) คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีความหมายเป็นความหมายของคำกริยาแต่สัมพันธ์กับคำบุพบทในคำเขมรโบราณ

5. จากการวิเคราะห์คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ทั้งหมดจำนวน 1320 คำ เพื่อสันนิษฐานสมัย และวิธีการสืมคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ พบว่าลักษณะทางเสียงของคำสืมบางประการ อันได้แก่เสียง พยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย สามารถนำมาเป็นเกณฑ์เพื่อสันนิษฐานสมัยของการสืมได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์สามารถจำแนกคำสืมออกได้เป็น 2 กลุ่มได้แก่ 1. คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำเขมรโบราณมาสนับสนุนได้และ 2. คำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ไม่สามารถค้นคำเขมรโบราณมาสนับสนุนได้ ในบรรดาคำสืมทั้ง 2 กลุ่มนี้ พบว่าในแต่ละกลุ่มนั้น คำบางคำอาจมีเสียงภายในคำหรือลักษณะโครงสร้างพยางค์บางแบบสามารถบ่งชี้สมัยของการสืมได้ แต่ก็ยังมีคำบางคำที่ไม่มีเสียงใด ๆ ที่สามารถบ่งชี้สมัยของการสืมได้ เสียงและลักษณะที่บ่งชี้สมัยของการสืมที่กล่าวมานี้ได้แก่

- 1) เสียงพยัญชนะต้นในคำสืมที่เป็นเสียงกักไม่ก้องมีกลุ่มลม ซึ่งสัมพันธ์กับพยัญชนะกักไม่ก้องไม่มีกลุ่มลมในคำเขมรปัจจุบัน จะบ่งชี้ว่าคำสืมนั้น ๆ ถูกสืมมาจากภาษาเขมรโบราณ
- 2) เสียงพยัญชนะต้นในคำสืมที่เป็นมีเสียงกักไม่ก้องไม่มีกลุ่มลมที่สัมพันธ์กับ เสียงพยัญชนะกักไม่ก้องไม่มีกลุ่มลมในคำเขมรปัจจุบันจะบ่งชี้ว่าคำสืมนั้น ๆ ถูกสืมมาจากภาษาเขมร

ปัจจุบัน

- 3) เสียงสระในคำอิมที่มีลักษณะตรงหรือคล้ายคลึงกับสระเอมรโโบราณ จะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้นถูกอิมมาจากภาษาเอมรโโบราณ ส่วนเสียงสระในคำอิมที่มีลักษณะตรงหรือคล้ายคลึงกับสระเอมรปัจจุบันจะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้นถูกอิมมาจากภาษาเอมรปัจจุบัน (ดูตารางที่ 25 ประกอบ)
- 4) เสียงพยัญชนะท้าย -t ในคำอิมที่สัมพันธ์กับพยัญชนะ <-s> ในคำเอมรโโบราณ และสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะท้าย -h ในคำเอมรปัจจุบัน จะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้น ๆ ถูกอิมเข้ามาจากคำเอมรโโบราณ
- 5) เสียงพยัญชนะท้าย -k, -ʔ ในคำอิมที่สัมพันธ์กับพยัญชนะ <-s> ในคำเอมรโโบราณ และสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะท้าย -h ในคำเอมรปัจจุบัน จะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้น ๆ ถูกอิมเข้ามาจากคำเอมรโโบราณปัจจุบัน
- 6) เสียงพยัญชนะท้าย -ŋ ในคำอิมที่สัมพันธ์กับพยัญชนะ <-r> ในคำเอมรโโบราณ และสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะท้าย -ɔ (พยางค์เปิด) ในคำเอมรปัจจุบัน จะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้น ๆ ถูกอิมเข้ามาจากคำเอมรโโบราณ เมื่อพิจารณาได้ว่า คำอิมดังกล่าวนี้มีเสียงสระตรงกับคำเอมรโโบราณ
- 7) คำอิมที่มีพยัญชนะท้ายเป็น ɔ (พยางค์เปิด) ที่สัมพันธ์กับพยัญชนะ <-r> ในคำเอมรโโบราณ และสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะท้าย -ɔ (พยางค์เปิด) ในคำเอมรปัจจุบันจะบ่งชี้ว่าคำอิมนั้น ถูกอิมเข้ามาจากคำเอมรปัจจุบัน เมื่อพิจารณาได้ว่าคำอิมดังกล่าวนี้มีเสียงสระตรงกับคำเอมรปัจจุบัน
- 8) คำอิมที่มีโครงสร้างพยางค์คล้ายคลึงกับโครงสร้างคำเอมรโโบราณ มากกว่าโครงสร้างคำเอมรปัจจุบัน และไม่มีเสียงสระหรือพยัญชนะที่ขัดกับหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาด้วยข้างต้นนี้ จะพิจารณาว่าถูกอิมมาจากภาษาเอมรโโบราณ
- 9) คำอิมที่มีเสียงตรงกับรูปตัวเขียนภาษาเอมรโโบราณ และไม่สามารถค้นพบคำที่สัมพันธ์ในภาษาเอมรปัจจุบันได้ และไม่มีเสียงภายในคำเสียงใดขัดกับหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาด้วยข้างต้น จะพิจารณาว่าถูกอิมมาจากคำเอมรโโบราณ

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าจากคำที่นำมาศึกษาทั้งหมด มีคำอิมเอมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่าอิมมาจากคำเอมรโโบราณยุคก่อนพระนครจำนวน 60 คำ คิดเป็นร้อยละ

4.55 เป็นคำฮิมเขมรที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากคำเขมรยุคพระนครจำนวน 84 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.36 เป็นคำฮิมเขมรที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากเขมรโบราณ โดยตรงกับทั้งคำเขมรยุคก่อนพระนครและคำเขมรยุคพระนครจำนวน 38 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.88 คำที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากคำเขมรโบราณสมัยอโศกสมัยหนึ่ง แต่ไม่อาจทราบว่ายิมมาจากคำเขมรยุคก่อนพระนครหรือจากคำเขมรยุคพระนครจำนวน 124 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.39 คำที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากภาษาเขมรยุคปัจจุบันจำนวน 81 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.14 ส่วนคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่เหลือคือจำนวน 933 คำ คิดเป็นร้อยละ 70.68 นั้นเป็นคำฮิมที่ไม่อาจนำหลักฐานทางเสียงมาสันนิษฐานสมัยของการฮิมได้ ทั้งนี้เพราะคำเหล่านี้มีเสียงหรือรูปตัวเขียนตรงกันหรือคล้ายคลึงกันในทุกสมัย จึงยากที่จะสันนิษฐานสมัยของการฮิมว่าเป็นสมัยใด

จากการวิเคราะห์คำฮิมทั้งหมดจำนวน 1320 คำ สามารถสรุปจำนวนคำโดยรวมตามการสันนิษฐานยุคของการฮิมได้ดังนี้ 1) คำฮิมที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากคำเขมรโบราณจำนวน 306 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.18 2) คำฮิมที่สันนิษฐานว่าฮิมมาจากภาษาเขมรยุคปัจจุบันจำนวน 81 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.14 3) คำฮิมที่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการฮิมได้จำนวน 933 คำ คิดเป็นร้อยละ 70.68 รายละเอียดคำค้นแสดงไว้ในตารางที่ 30 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 ประเภทและจำนวนคำอิมเมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่าอิมมาจากสมัย
ต่าง ๆ

ประเภทของคำอิมเมร ในภาษาไทยถิ่นใต้	สมัยของการอิมที่สันนิษฐานได้					คำอิมที่ ไม่อาจ สันนิษฐาน สมัยของ การอิม ได้	รวม
	ยุคโบราณ				ยุค ปัจจุบัน		
	ยุคก่อน พระนคร	ยุค พระนคร	ยุคก่อน พระนคร และยุค พระนคร	ยุคก่อน พระนคร หรือยุค พระนคร			
1. คำอิมเมรในภาษา ไทยถิ่นใต้ที่สามารถ ค้นค่าเขมรโบราณ มาสนับสนุน	60	84	38	--	69	272	523
	4.55 %	6.36 %	2.88%		5.23 %	20.61 %	39.63%
2. คำอิมเมรในภาษา ไทยถิ่นใต้ที่ไม่ สามารถค้นค่าเขมร โบราณมาสนับสนุน	--	--	--	124	12	661	797
				9.39%	0.91 %	50.07 %	60.37%
รวม		306			81	939	1320
		23.18%			6.14 %	70.68 %	100 %

สำหรับวิธีการฮิมคำเขมรนั้น จากผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียงในคำฮิมกับคำเขมรปัจจุบัน พบว่าภาษาไทยถิ่นใต้ฮิมคำเขมรส่วนใหญ่เข้ามาโดยการตัดเสียงบางเสียงออกไป ซึ่งมักเป็นคำฮิม 1 พยางค์ ที่สัมพันธ์กับคำเขมร 2 พยางค์ และประกอบกับความจริงที่ว่า โอกาสที่คนปักษ์ใต้จะรับคำฮิมเขมรโดยผ่านภาษาไทยมาตรฐานเข้ามาอีกต่อหนึ่งนั้น ค่อนข้างเป็นไปได้ยาก ทั้งนี้เพราะแต่เดิมไม่มีสื่อวิทยุหรือโทรทัศน์เหมือนอย่างปัจจุบัน ประกอบกับคำที่เป็นคำฮิมเขมรส่วนใหญ่ มักเป็นคำพื้น ๆ ไม่ใช่คำที่ใช้ในภาษาที่เป็นทางการ ซึ่งใช้ทางสื่อวิทยุ หรือโทรทัศน์ จึงน่าจะสันนิษฐานได้ว่าคำเขมรส่วนใหญ่ มีแนวโน้มที่จะถูกฮิมเข้ามาในภาษาไทยถิ่นใต้โดยตรงจากเสียงที่ได้ยินในสถานการณ์การสนทนาโต้ตอบ แต่มีคำฮิมบางคำที่มีแนวโน้มที่จะถูกฮิมเข้ามาในระยะหลัง ๆ โดยผ่านทางตัวเขียน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นมีบางส่วนที่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ และบางส่วนไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ส่วนที่เป็นไปตามสมมุติฐานคือ พบว่า 1) มีคำฮิมเขมรส่วนหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 394 คำ ซึ่งปรากฏการณ์นี้สนับสนุนความคิดที่ว่าภาษาไทยถิ่นใต้ได้ฮิมคำเขมรบางส่วนมาโดยตรง โดยไม่ได้ฮิมผ่านภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากไม่พบว่ามีการดัดแปลงเป็นหลักฐานอยู่ในภาษาไทยมาตรฐาน 2) พบว่าลักษณะการฮิมคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้แตกต่างจากการฮิมคำเขมรในภาษาไทยมาตรฐานซึ่งพบว่า ภาษาไทยถิ่นใต้มักมีวิธีการเปลี่ยนแปลงคำเขมรที่ฮิมมาให้มีพยางค์ลดลงจากเดิมหลาย ๆ วิธี แต่ภาษาไทยมาตรฐานมักจะรับคำเขมรส่วนใหญ่เข้ามาทั้งคำ คือยังคงจำนวนพยางค์ของคำฮิมส่วนใหญ่ไว้อย่างเดิม 3) คำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ส่วนหนึ่งมีความคล้ายคลึงทางเสียงกับคำเขมรโบราณมากกว่าคำเขมรปัจจุบัน ดังจะเห็นว่าคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ส่วนหนึ่งซึ่งได้วิเคราะห์และสันนิษฐานแล้วว่า ฮิมมาจากภาษาเขมรโบราณมีเสียงตรงกับตัวเขียนเขมรโบราณมากกว่าที่จะมีเสียงตรงกับคำเขมรปัจจุบันถึง 306 คำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 23.18 ของข้อมูลทั้งหมดที่นำมาวิเคราะห์ และแม้จะสังเกตคำภาษาในกลุ่มที่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการฮิมได้ก็ยังมีคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีเสียงเหมือนหรือคล้ายคลึงกับคำเขมรโบราณอยู่เป็นจำนวนมาก

ส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน คือคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ มีความหมายที่

สัมพันธ์ใกล้เคียงและคล้ายคลึงกันกับคำเขมรโบราณและคำเขมรปัจจุบัน จึงยากที่จะกล่าวถึงความหมายของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ คล้ายคลึงกับความหมายของคำเขมรโบราณมากกว่าคำเขมรปัจจุบัน นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า คำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้บางคำมีความคล้ายคลึงทางเสียงกับคำเขมรปัจจุบันมากกว่าคำเขมรโบราณ ซึ่งมีอยู่ 81 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.14

อภิปรายผล

1. จากการสังเกตเสียงซึ่งปรากฏอยู่ในคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ กับคำเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กัน ซึ่งได้วิเคราะห์ไปแล้วทั้ง 10 แบบ จะเห็นว่าภาษาไทยถิ่นใต้มีวิธีการรับคำส่วนใหญ่เข้ามาโดยได้ตัดเสียงบางเสียงออกไปเช่น ตัดเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำออกไปเสียงหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นเสียงควบกล้ำเสียงแรกหรือเสียงที่ 2 อย่างในลักษณะการฮิมแบบที่ 1, 2 หรือ ในคำเขมร 2 พยางค์ อาจเป็นการตัดส่วนของหน่วยเติมกลางศัพท์ อย่างในลักษณะการฮิมแบบที่ 4 หรือเป็นการตัดเสียงบางส่วนของหน่วยเติมหน้าศัพท์อย่างในลักษณะการฮิมแบบที่ 5 หรือเป็นการตัดเสียงบางเสียงที่เป็นส่วนท้ายของหน่วยเติมหน้าศัพท์ และตัดเสียงพยัญชนะต้นของคำหลักหรือรากศัพท์อย่างในลักษณะการฮิมแบบที่ 8 และแม้การตัดหน่วยเติมหน้าศัพท์ออกไป เหลือไว้เฉพาะรากศัพท์หรือพยางค์หลังซึ่งเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ซึ่งลักษณะการฮิมแบบต่าง ๆ เหล่านี้ แตกต่างจากการฮิมคำเขมรของภาษาไทยมาตรฐานที่รับคำส่วนใหญ่ทั้งคำ ปรากฏการณ์เช่นนี้ น่าจะเป็นข้อสันนิษฐานประการหนึ่งว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ไม่ได้รับคำเขมรส่วนใหญ่เข้ามาทางภาษาไทยมาตรฐาน

การตัดเสียงบางเสียงออกไปเช่นนี้อาจมีสาเหตุมาจากว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้เคยชินกับการใช้คำพยางค์เดียวอย่างในภาษาไทยทั่ว ๆ ไป การรับคำหลายพยางค์เข้ามาจึงมีแนวโน้มจะปรับคำหลายพยางค์เหล่านั้น ให้เหลือเพียงพยางค์เดียวตามความเคยชินประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่งจะเห็นว่ากลุ่มเสียงพยัญชนะต้นของคำเขมรนั้น มีพยัญชนะควบกล้ำเป็นจำนวนมาก พยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้ ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเสียงควบกล้ำที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้ นับเป็นเสียงที่ไม่เคยชิน การรับเสียงเหล่านั้นเข้ามาจึงต้องปรับลักษณะ

ใดลักษณะหนึ่งให้พยัญชนะต้นควบกล้ำเหล่านั้น กลายเป็นเสียงพยัญชนะต้นที่สอดคล้องกับระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งจะเห็นว่านอกจากมีการตัดเสียงภายในคำแล้ว ยังมีการสร้างหน่วยเสียงขึ้นใหม่มาแทนที่เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาเขมรหลาย ๆ เสียง ได้แก่การใช้เสียงกักเสียงคแทรก ts- มาใช้เป็นต้น

2. จากการพิจารณาเสียงสระในคำฮีมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้พบว่า สระในคำฮีม 1 เสียง สัมพันธ์กับเสียงสระในคำเขมรหลาย ๆ เสียงนั้น อาจเนื่องมาจากได้มีการแตกเสียงสระในภาษาเขมรในอดีตประการหนึ่ง และภาษาไทยถิ่นใต้ได้ยืมคำเขมรทั้งจากเขมรโบราณและจากเขมรปัจจุบัน อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์กับเสียงสระเขมรที่หลากหลายนี้มีประโยชน์สำหรับการสันนิษฐานสมัยของการยืม

3. ในส่วนของเสียงพยัญชนะท้ายนั้นพบว่า ในกรณีที่ปรากฏว่ามีเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่มีในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยถิ่นใต้จะนำเอาเสียงพยัญชนะท้าย ที่มีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกับเสียงนั้น และมีใช้ในระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้มาใช้แทนเช่น ʔ-*t* แทน -*c*, ʔ-*n* แทน -*l*, -*r* เป็นต้น ซึ่งปรากฏการณ์ในการยืมคำดังกล่าวสอดคล้องกับหลักทฤษฎีคำยืมที่ว่า "ส่วนใหญ่แล้วคำยืมจะกลมกลืนเข้ากับระบบเสียงและระบบคำของภาษาฝ่ายที่ยืมโดยสิ้นเชิง" (Jeffers และ Lehisto, 1982)

4. คำฮีมเขมรบางคำมีสภาพที่แสดงให้เห็นว่า ยังรักษาลักษณะของภาษาเขมรโบราณไว้เช่น คำที่ออกเสียงสระเป็น *u* ก็มีตัวเขียนเขมรโบราณเป็นสระ *o* ในขณะที่ภาษาเขมรปัจจุบัน ออกเสียงเป็น *o* และอีกประการหนึ่งพบว่าคำฮีมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้บางคำไม่ปรากฏว่ามีในภาษาเขมรปัจจุบัน ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นข้อมูลทางเสียงที่ภาษาไทยถิ่นใต้ยังเก็บรักษาไว้ ข้อมูลทางเสียงเหล่านี้ อาจเป็นประโยชน์สำหรับการสืบสร้างเสียงภาษาเขมรดั้งเดิมได้

5. คำที่ผู้วิจัยตัดสินให้อยู่ในกลุ่มที่เป็นคำซึ่งไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการยืมได้นั้น ส่วนใหญ่เป็นคำที่มีลักษณะตรงกับคำเขมรโบราณและคำเขมรปัจจุบัน ฉะนั้นในแง่หนึ่ง อาจ

เป็นไปได้ว่าคำเหล่านี้ถูกยืมมาจากคำเขมรโบราณ การพิจารณาเช่นนี้ประกอบกับกลุ่มคำที่สันนิษฐานว่าถูกยืมเข้ามาจากภาษาเขมรโบราณ ทำให้สันนิษฐานได้ว่าคนปักษ์ใต้ได้ยืมคำเขมรเข้ามาจากยุคโบราณเป็นส่วนใหญ่ แต่ในอีกแง่หนึ่งก็อาจเป็นไปได้ว่าคำที่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการยืมได้นี้ ถูกยืมมาจากคำเขมรปัจจุบันก็เป็นได้ คำยืมกลุ่มที่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการยืมได้นี้จึงอาจมองได้ในทั้ง 2 แง่มุม อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าคำที่สันนิษฐานว่าถูกยืมมาจากภาษาเขมรยุคโบราณ มีจำนวนมากกว่าคำยืมที่สันนิษฐานว่ายืมมาจากภาษาเขมรปัจจุบันมาก การสันนิษฐานว่าคำกลุ่มใหญ่ที่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการยืมได้ น่าจะเป็นคำที่ถูกยืมมาจากคำเขมรโบราณจึงอาจมีน้ำหนักมากกว่า

6. การสันนิษฐานว่าคำยืมคำหนึ่ง ๆ มาจากคำเขมรโบราณสมัยใด (ใน 2 สมัย คือ สมัยก่อนพระนคร และสมัยพระนคร) นั้น อยู่บนพื้นฐานของการมีคำเขมรโบราณในสมัยนั้น ๆ รองรับหรือไม่ เช่น หากมีคำเขมรโบราณที่สัมพันธ์กันในยุคก่อนพระนครรองรับอยู่ก็จะสันนิษฐานว่าน่าจะยืมมาจากคำเขมรยุคก่อนพระนคร หรือหากมีคำเขมรโบราณที่สัมพันธ์กันในยุคพระนครรองรับอยู่ก็จะสันนิษฐานว่าน่าจะยืมมาจากคำเขมรยุคพระนคร การสันนิษฐานแบบนี้ อาจไม่ตรงตามความเป็นจริงก็ได้ กล่าวคือคำที่สันนิษฐานว่ายืมมาจากสมัยหนึ่งอาจไม่ได้ถูกยืมมาจากสมัยที่สันนิษฐานนั้น แต่อาจถูกยืมมาจากอีกสมัยหนึ่งก็เป็นได้ (กรณีทั้ง 2 สมัยมีคำที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายกัน) แต่ที่ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะถูกยืมมาจากสมัยใด ก็เพราะสามารถหาคำในสมัยนั้นมารองรับได้ ฉะนั้นการสามารถหาคำเขมรโบราณมารองรับได้คำหนึ่ง ๆ ในสมัยหนึ่ง โดยที่ไม่อาจหาคำที่สัมพันธ์กันนั้นในอีกสมัยหนึ่งได้นั้น อาจทำให้การสันนิษฐานคลาดเคลื่อนไป อย่างไรก็ตามการสันนิษฐานสมัยของการยืมตามสมัยของคำเขมรโบราณเท่าที่ค้นมาได้หรือที่มีรองรับอยู่ ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับในภาวะที่สามารถหาข้อมูลมาสนับสนุนได้ในระดับหนึ่งอย่างในขณะนี้

7. สำหรับความหมายของคำเขมรโบราณที่นำมาศึกษานี้ ผู้วิจัยได้ยึดเอาความหมายของคำเขมรโบราณจากงานของ Pou (1992) ซึ่งคำบางคำจากจารึกที่ Pou นำมารวบรวมไว้ในงานดังกล่าวนี้เป็นชื่อทาส แต่ Pou ก็ได้ให้ความหมายไว้ด้วย ความหมายของชื่อทาสที่ Pou ได้ให้ไว้ดังกล่าวนี้อาจไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นจริงเหมือนอย่างคำที่เป็นคำนามสามัญ

และมีความหมายโดยตรงโดยทั่วไป แต่เมื่อผู้วิจัยพิสูจน์ได้ว่าทั้งเสียงและความหมายของชื่อทาสเหล่านั้น ตรงกับทั้งเสียงและความหมายของคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ก็น่าจะเชื่อได้ว่าการให้ความหมายกับชื่อทาสจากศิลาจารึกเหล่านั้นของ Pox น่าจะเชื่อถือได้ กรณีเช่นนี้ผู้วิจัยจะนำชื่อทาสดังกล่าวเข้ามาวิเคราะห์ด้วย คำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ดังกล่าว จึงน่าจะเป็นหลักฐาน ที่ใช้ในการพิสูจน์ความเท็จของการให้ความหมายกับชื่อทาสที่ปรากฏในศิลาจารึกนั้น ๆ จึงเห็นได้ชัดว่าคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้มีประโยชน์สำหรับการศึกษาภาษาเขมรโบราณ

8. ในแง่ของการใช้คำนั้นพบว่า เมื่อภาษาไทยถิ่นใต้รับคำเขมรเข้ามาแล้วได้เปลี่ยนหน้าที่ของคำไป เช่น คำเขมร *puh* 'แน่นอน' เป็นคำกริยา แต่ในภาษาไทยถิ่นใต้นำมาใช้เป็นคำชอกริยา เช่น "ไม่ไปผิด" = 'ไม่ไปเด็ดขาด', คำเขมร *pepraj* 'สาว' เป็นคำกริยา แต่ภาษาไทยถิ่นใต้นำมาใช้เป็นคำชอกริยา เช่น "สาวแมล" = 'สาวมาก', คำเขมร *prɔt* 'ชอชาม' เป็นคำกริยา ภาษาไทยถิ่นใต้นำมาใช้เป็นคำชอกริยาเช่น "คิดปลั่ง" = 'คั่นอย่างสุดตัว', คำเขมร *cro:c* '(น้ำ)แตกกระຈາจ' เป็นคำกริยา ภาษาไทยถิ่นใต้นำมาใช้เป็นคำชอกริยาเช่น "เฮ็ดวตฺรุด" = 'ถ่าบปีฬสาเวลงในน้ำเสียงคังครุด' เป็นต้น

9. ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำฮิมเขมรที่ใช้เป็นชื่อเฉพาะมักไม่มีการกร่อนเสียงทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคำฮิมเหล่านั้นได้มีการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐานทางราชการ นับเป็นคำฮิมที่เกี่ยวข้องกับตัวเขียนจึงทำให้สามารถเรียงโครงสร้าง และจำนวนพยางค์ของคำไว้ได้อย่างสมบูรณ์ คำฮิมดังกล่าว เช่น *sa:^๕ wi:^๑* 'คั่นมะเขือง', *ka:^๕ lo:^๓* 'ข้างใต้', *taŋ^๓ hon^๑* 'ล่าคอง', *tha:^๓ la:^๓* 'หม้อ', *tham^๓ nɔp^๑* 'ก่าบ', *ka:^๕ pɔ:^๑* 'จระเข้', *lam^๓ de:^๓* 'คั่นข่าชนิดหนึ่ง' เป็นต้น

10. ผู้วิจัยพบว่าคำฮิมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยถิ่นใต้และไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานนั้น ส่วนใหญ่เป็นคำพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอย่างมีแบบแผนหรือการเมือง การปกครอง เช่น เป็นศัพท์เกี่ยวกับ

อาชีพเครื่องมือ ภาชนะที่ใช้ การจักสาน ความเชื่อ ไสยศาสตร์ ภูมิปัญญา การรักษาโรค
แผนโบราณ ธรรมชาติ สัตว์ พืช คำกริยา คำคุณศัพท์และคำเชื่อมประโยค เป็นต้น ซึ่งคลังคำ
เหล่านี้มีส่วนในการยืนยันว่า ภาษาไทยถิ่นใต้มีคำเขมรกลุ่มนี้เข้ามาโดยการสัมผัสภาษาโดย
ตรงจากสถานการณ์การสนทนาโต้ตอบในสังคมชาวบ้าน ไม่ใช่รับเข้ามาโดยผ่านทางการศึกษา
อย่างมีระบบ

การทำงานวิจัยนี้ได้ค้นพบคำสืมเขมรกลุ่มนี้ นับได้ว่าเป็นหลักฐานที่สำคัญอย่างหนึ่ง
ทางภาษาศาสตร์ที่ช่วยสนับสนุนหรือคัดค้านข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ นอกเหนือจากหลักฐานทาง
ประวัติศาสตร์อื่น ๆ ที่ได้บ่งชี้ถึงความสัมพันธ์กันในอดีตระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาเขมร
กับกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นว่าหลักฐานทางภาษานี้เป็นหลักฐานที่
ให้รายละเอียดในเนื้อหามากกว่าทางโบราณวัตถุอื่น ๆ

11. สำหรับแนวโน้มเกี่ยวกับคำสืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้นั้น ปัญหาเรื่องศักดิ์ศรี
ของภาษา มีอิทธิพลส่งผลให้คำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ออก ๆ หายสาบสูญไปที่ละเล็กละน้อย
ตามกาลเวลา ทั้งนี้เพราะผู้ใช้คำสืมเขมรกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุซึ่งนับวันจะหมดไป ในขณะที่
ที่คนรุ่นใหม่มักไม่นิยมใช้คำเหล่านี้ เพราะสำคัญว่าเป็นคำที่แสดงถึงศักดิ์ศรีของภาษาที่ค้ำอกว่า
ภาษาไทยมาตรฐาน ดังนั้นคนรุ่นใหม่จึงเลือกที่จะใช้คำในภาษาไทยมาตรฐานที่มีความหมาย
อย่างเดียวกันแทน อาจคงไว้เฉพาะชื่อสถานที่ซึ่งได้บันทึกไว้เป็นหลักฐานทางราชการ

12. การศึกษาข้อมูลคำสืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ทั้งในแนวการศึกษาเชิง
สมัยเดียว (synchronic study) และ การศึกษาเชิงข้ามสมัย (diachronic study)
ในงานวิจัยนี้ แม้กระบวนการศึกษาคำมาศึกษาจะอาศัยเกณฑ์ที่รัดกุม ทั้งที่เป็นเกณฑ์ที่ได้จากทฤษฎี
คำสืม เกณฑ์ที่ได้มีผู้วิจัยคนก่อน ๆ ได้วางไว้ และเกณฑ์ที่ผู้วิจัยนำมาเพิ่มเติม แล้วยังตาม แต่
การตัดสินใจคำบางคำว่าเป็นคำสืมเขมรจริงหรือไม่เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากมาก การศึกษาคำ
สืมโดยเฉพาะในส่วนที่เป็นการศึกษาภาษาข้ามสมัย จึงต้องกระทำบนพื้นฐานของการสันนิษฐาน
โดยอาศัยเกณฑ์ทางเสียงและความหมายของคำ ดังนั้นข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับคำบางคำหรือ
เสียงบางเสียง อาจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในตอนที่ทำการ

วิจัย อาจจะมีทฤษฎีหรือความรู้มารองรับมากพอ ฉะนั้นข้อสันนิษฐานบางอย่างจากงานวิจัยนี้ อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้เมื่อสามารถนำเหตุผลหรือข้อค้นพบ หรือทฤษฎีใหม่มาสนับสนุนได้ในภายหลัง

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาคำสัทวิทยาในภาษาไทยถิ่นใต้ผู้วิจัยพบว่า ภาษาเขมรมีลักษณะหลายอย่างที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยถิ่นใต้มาก เช่น ส่วนวนคำ คำสัทแปร คำสัทผสม คำอุทาน คำลงท้ายประโยค เป็นต้น น่าจะได้มีการศึกษาเรื่องเหล่านี้โดยเก็บข้อมูลจากงานเขียนอื่น ๆ เช่น จาก บทละคร หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งไม่ใช่การเก็บข้อมูลจากหจกานุกรม
2. ควรจะได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย กับ ลักษณะน้ำเสียงในภาษาเขมรอย่างจริงจังจึงจะมีความสัมพันธ์กันอย่างไร
3. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบว่า คำสัทวิทยาในภาษาไทยถิ่นใต้มีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาเขมรถิ่นใดมากที่สุด ซึ่งผลการค้นคว้าดังกล่าวนี้อาจนำไปสู่ความรู้เรื่องแหล่งที่มาที่แท้จริงของคำสัทวิทยาในภาษาไทยถิ่นใต้
4. ควรจะได้มีการศึกษาเชิงนิรุกติศาสตร์ โดยการเทียบเคียงคำศัพท์ระหว่าง ภาษาเขมรกับภาษาไทย ในลักษณะจับคู่คำที่มีความหมายอย่างเดียวกัน เช่น คำที่มีความหมาย 'เท้า' ภาษาไทยใช้ ต:เ้:ม ภาษาเขมรใช้ cɿ:ɯ, คำที่มีความหมาย 'เดิน' ภาษาไทยใช้ ɯ:เ้:ɯ ส่วนภาษาเขมรใช้ dɿo(r), คำที่มีความหมาย 'ตรง' ภาษาไทยใช้ ธ:เ้: ส่วนภาษาเขมรใช้ tɿɯɯɯ เป็นต้น การเทียบเคียงศัพท์แบบนี้ทำให้สามารถแยกศัพท์ที่อยู่ต่างตระกูลภาษาออกได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้จะทำให้เกิดการตระหนักมากขึ้น ในเรื่องที่มาของคำที่ใช้กันอยู่ในภาษาไทยในปัจจุบัน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์สำหรับการตอบปัญหา ในกรณีที่ยังไม่อาจหาแหล่งที่มาของคำบางคำโดยเฉพาะคำที่มี 1 พยางค์ได้ และยังเป็นประโยชน์สำหรับการทำหจกานุกรมภาษาไทยในการที่จะสามารถตัดคำตระกูลออสโตรเอเชียติก ซึ่งเป็นตระกูลภาษาที่

ภาษาเขมรรวมอยู่ด้วย ออกจากคำที่เป็นคำในภาษาตระกูลไท

5. ควรจะได้นี้การวิจัยค้นหาระยะเวลาของการหายไปของพยัญชนะก้ำ -r ในภาษาเขมร เนื่องจากเสียงดังกล่าวได้หายไปในทุกถิ่น ยกเว้นเขมรพระตะบอง (Jacob, 1966, 45) ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญลักษณะหนึ่งที่อาจเอื้อประโยชน์บางอย่างเช่น พบว่าคำอื่นเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้บางคำถูกยืมเข้ามาในขณะที่ยังมีอิทธิพลของเสียงพยัญชนะก้ำเขมร -r อยู่ ในขณะที่บางคำถูกยืมเข้ามา โดยไม่มีร่องรอยของพยัญชนะก้ำ -r หากได้ทราบเวลาของการสูญเสียงพยัญชนะก้ำ -r ที่แน่ชัด ก็จะสามารถสันนิษฐานสมัยของการยืมคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มนี้ได้ เป็นต้น ซึ่งการทราบสมัยของการยืมคำอย่างชัดเจน จะเป็นหลักฐานที่บ่งชี้เวลาของการสัมพันธ์กันระหว่างคนไทยและคนเขมรในอดีต ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับการศึกษาประวัติศาสตร์อีกด้วย การหายไปของเสียงพยัญชนะก้ำ -r นี้ ยังไม่พบว่ามีผู้ใดชี้ชัดว่าเกิดขึ้นในภาษาเขมรปัจจุบันในช่วงเวลาใด

6. ควรจะได้ศึกษาวิเคราะห์คำอื่นภาษาอื่นในภาษาไทยถิ่นใต้ โดยเฉพาะคำอื่นภาษามลายูซึ่งมีผู้พูดอยู่ในตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่ใกล้ชิดกับผู้พูดในภาษาไทยถิ่นใต้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย